

Når man så ikke kan klare sig alene, ja, så er det jo vigtigt, at man går sammen med nogle, som man synes man har et fælles værdigrundlag med, og det er jo så det, vi har med traktaten. Vi synes, at det værdigrundlag kan vi godt være bekendt at være sammen med andre om, og i virkeligheden ville vi ønske, at andre dele af verden kunne samarbejde på samme værdigrundlag.

Så er der spørgsmålet om folkeafstemninger. Det Radikale Venstre har meldt klart ud hele tiden, at vi mente, at der kun skulle være folkeafstemning, hvis der var tale om en § 20-afgørelse. Det kan man være enig eller ikke enig i, men vores argument er, at det er rigtig skidt at isolere den europæiske debat til folkeafstemningsdebatterne. Det bliver en ja/nejdebat, det bliver ikke nogen særlig nuanceret debat, og det bliver faktisk heller ikke en debat om, hvad man vil med det fremtidige europæiske samarbejde. Derfor tror vi ikke, at folkeafstemninger som sådan – de skal selvfølgelig være der, hvis grundloven siger det – faktisk er med til at give en god europæisk debat. Vi mener, at den bør ind i den almindelige politiske debat. Det er ikke nemt, men det er det, der er opgaven.

Derfor er vi altså også meget skuffede over, at vi ikke har fået styr på oplysningsmidlerne indtil nu, og jeg vil i hvert fald gerne sige til den regeringsrepræsentant, der er her – når vi nu ikke er så heldige, at vi har statsministeren, som vel har det endelige ansvar for det her, til stede – at jeg synes, at regeringen bliver nødt til at finde en afklaring på de oplysningsmidler. Nu vedtager vi en traktat, der er meget forskellig fra den eksisterende traktat, og så er det også vores opgave som lovgivere og som Folketing at sikre, at der er midler til, at der kan føres et gedigent oplysningsarbejde om den her traktat.

Vi tænker ikke mindst på, at der skal føres et gedigent oplysningsarbejde inden for hele undervisningssystemet – lad mig tage det bredt. Vi har prøvet at sætte os lidt ind i, hvor meget EU-stof der rent faktisk er inde i undervisningen, når det drejer sig om folkeskolen og videre i gymnasiet og på handelsgymnasierne osv., og det er ærlig talt temmelig pauvert. Der synes vi, at nogle af de oplysningsmidler faktisk meget fint kunne bruges til, at vi sikrede, at vi fik en bedre diskussion om det europæiske grundlag, men også perspektiverne, inden for undervisningen, og at oplysningsmidlerne passende kunne anvendes til det.

Derfor håber vi meget, at udenrigsministeren vil bringe videre til statsministeren, at det med de her oplysningsmidler skal bringes på plads. Det er afgørende for, at vi kan få en ordentlig debat videre frem om det europæiske samarbejde. Altså, nu tager vi udgangspunkt i, at det gælder om at formidle Lissabontraktaten, men vi synes også, at det er et godt grundlag for at diskutere perspektiverne i det europæiske samarbejde: Hvad er der mulighed for inden for det europæiske samarbejde, og hvad synes vi som politikere at det europæiske samarbejde skal bruges til? EU er og bliver nu engang et politisk projekt, og derfor må vi altså også have det med i diskussionerne, og det bør også indgå i forbindelse med undervisningen på forskellige leder og kanter.

Der er ingen, der siger, at den undervisning skal være sådan fuldstændig proeuropæisk eller andet. Det er bare vigtigt, at den er der, og at man får faktuelle oplysninger om, hvad EU-samarbejdet rent faktisk drejer sig om.

Med al respekt for det nordiske samarbejde må man jo sige, at EU-samarbejdet har noget større indflydelse på, hvad der foregår i Danmark, end det nordiske samarbejde.

Kl. 13:46

Anden næstformand (Søren Espersen):

Kort bemærkning fra hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 13:46

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg vil sige med hensyn til oplysningsmidlerne, at jeg bliver helt blød i knæene, hvis man kunne forestille sig, at i hvert fald en del af dem kunne bruges til at få lidt oplysning blandt jupartierne, for jeg må indrømme, at den debat, vi har haft her i dag, vidner om en nærmest tøjlesløs uvidenhed om konsekvenserne af den traktat, som samme partier stemmer ja til.

Fru Lone Dybkjær taler meget om det værdigrundlag, som EU altså skal basere sig på ud fra artikel 2, som hun henviser til. Der står jo også nogle meget pæne og positive ord, noget med værdighed, frihed, demokrati, ligestilling, retsstat, pluralisme osv. Det lyder meget charmerende alt sammen. Det, jeg gerne vil spørge om, er, om fru Lone Dybkjær nu er overbevist om, at alle 27 EU-lande ser fuldstændig ens på alle de her ting. F.eks. retsstaten tror jeg der er ret stor forskel på hvordan man anskuer i de forskellige lande. Ligestilling – hvis nu fru Lone Dybkjær tænker på, hvordan ligestillingsproblematikken er i en række af de østeuropæiske eller sydeuropæiske lande, så vil hun konstatere, at der er meget stor forskel. Det, jeg gerne spørge om, er,